

Finnish
Testimony
63-1128M

William Marrion Branham

“... päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu ...” Ilm. 10:7

Todistus

Shreveport, Louisiana, USA

28.11.1963, aamukokous

Esittely

William Branhamin merkittävä palvelustehtävä oli Pyhän Hengen vastaus Raamatun kohtien Mal. 4:5-6, Luuk. 17:30 ja Ilm. 10:7 profetioihin. Tämä maailmanlaajuinen palvelustehtävä on ollut monien muiden Raamatun profetioiden huipennus ja Jumalan Pyhän Hengen työn jatke tänä lopunaikana. Tästä palvelustehtävästä on puhuttu Kirjoituksissa valmistamaan ihmiset Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.

Rukoilemme, että painettu Sana tulisi kirjoitetuksi sydämeesi, kun luet tätä saarnaa rukoillen.

Yli 1100 William Branhamin saarnaa on ladattavissa tai tulostettavissa ilmaiseksi ääninauhoina ja kirjasina useilla eri kielillä osoitteesta www.messagehub.info.

Tätä kirjaa voidaan kopioida ja jakaa eteenpäin mikäli se kopioidaan sellaisenaan, ilman muokkaamista ja jaetaan ilmaiseksi.

hetkellä. Hän on täällä. Ainoa asia, mitä puuttuu, on että teidän uskonne, joka nostaa ylös tuon Sanan ja voitelee Sen teille, ja Hän tulee parantamaan teidät.

¹⁶⁶ Ja käsienne ollessa toinen toisenne päällä huutakaa Jumalan puoleen koko sydämestänne ja sanokaa: “Herra Jumala, taivaiden ja maan Luoja, Sinä, joka voit pysäyttää myrskyn. Kaksi tuhatta vuotta sitten Sinä teit sen ja teet sen uudestaan juuri nyt. Ja pysäytä Sinä minun sairauteni. Tee minut terveeksi. Ja minä tulen sydämessäni olemaan kiitollinen Sinulle, Kaikkivaltias Jumala. Aamen.”

Todistus

¹ Veli Don, kiitos sinulle. Tämä on hieman pikainen yllätys. [Joku sanoo: “Mukava yllätys.”] No niin, se on... [“Aamen.”] Kiitoksia sinulle, kuka sen sanoikin. [“Minä sen sanoin.”] Kiitos oikein paljon.

² Minä nautin noista lauluista. Kuinka rakastankaan kuulla sellaista! Tehän tiedätte, että rakastan hyvää laulamista, ja kuulen sitä paljon, kun tulen tänne. Tavallisesti minä en... Kun tulen tänne parantumiskokouksia varten, minun täytyy pysytellä jotenkin yksikseni, ja pojat ottavat kokoukset ääninauhoille. Ja sitten kun tulen kotiin tai teen työtä toimistossani, minä istun ja kuuntelen noita nauhoja uudelleen ja uudelleen. Ja kuulen kaiken sen, mitä on sanottu.

³ Olen iloinen nähdessäni veli Gerholtzerin täällä tänä aamuna, vanhan Evankeliumin ystävän, joka monia vuosia sitten teki tätä samaa työtä, rukoili sairaiden puolesta, ehkä monia vuosia ennen kuin minä edes tiesin sairaiden puolesta rukoilemisesta. Ja myös muita miehiä täällä, henkilökohtaisia ystäviäni. Eilen illalla näin täällä suuren joukon Jeffersonvillen Tabernaakkelista. Ja me olemme siitä hyvin iloisia.

⁴ Ja tavatessani veli Young Brownin, veli Jack sanoi, että hänen nimensä oli ‘Young’, [Tarkoittaa suomeksi nuorta.] ja se sopii hänelle. Kun hän sanoi olevansa yli kuudenkymmenen, tuskin saatoin uskoa sitä. Hän ei ole muuttunut hitustakaan siitä asti, kun ensi kertaa olimme täällä Shreveportissa. Kyllä, hän näyttää aivan samanlaiselta.

⁵ No niin, Jumala on hyvä meille. Minä pidin siitä syvällisyydestä, millä he lauloivat tänä aamuna. Siinä on jotakin todellista, jotakin, jolla on merkitystä. Te voitte juoda sen sisällenne. Tuskin pystyin olemaan, etten itkenyt ääneen, kun kuulin heidän laulavan tuon laulun 23. psalmista. Ja sitten tämä suloinen laulu, jonka tämä trio juuri lauloi. Vain ajatella...

⁶ Siinä on jotakin, jonka te voitte tuntea sisällänne, tunteenne sykkiessä ja tietäessänne, että Jumalan Kuningaskunta on aivan käsillä. Kaikki nämä asiat, joista olemme puhuneet, ja joita me olemme ihmetelleet, ovat juuri nyt valmiina tapahtumaan. Jotkut meistä voivat nukkua pois, ennen kuin tuo aika tulee, mutta se ei tule estämään ylösnousemustamme, koska se suo meille etuoikeuden tulla ennen noita, jotka muutetaan.

⁷ “Jumalan pasuuna on soiva, Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin, sitten meidät, jotka olemme elossa ja jäljellä.” Huomasitteko tuota

ylösnousemuksen järjestystä? “Tulemme temmatuiksi ylös yhdessä heidän kanssaan.” Me tapaamme toinen toisemme, ennen kuin me tulemme tapaamaan Hänet. “Meidät temmataan yhdessä heidän kanssaan kohtaamaan Herra ilmassa.”

⁸ Katsokaahan, Hän on Jumala ja Hän haluaa olla palvottu, koska Hänen luonteensa on juuri sellainen, olla palvottu, sillä Hän on Jumala. Ja Hän tietää, tulemmeko olemaan siellä, mutta me katselisimme silmäkulmasta nähdäksemme, ovatko muut siellä, mutta silloin se ei ole täysin vapaata palvontaa. Mutta seistessämme siellä me tiedämme jo tavanneemme toisemme ja tervehtineemme toisiamme ja sitten me seisomme Hänen rinnallaan, joka sen kaiken sai aikaan, ja me laulamme lauluja lunastuksesta! Niin kuin veli Jack monta kertaa on sanonut: “Kun Enkelit tulevat ympäröimään maata kumarretuin päin, he eivät tiedä, mistä me puhumme.” Katsokaahan, koska heitä ei ole koskaan lunastettu. Mutta meidät täytyi lunastaa, ja kuinka me tulemmekaan kruunaamaan Hänet kuningasten Kuninkaaksi ja Herrain Herraksi.

⁹ Minä en tiedä, mitä sanoa. En ajatellut sanovani mitään. Minä vain tulin tänne. Arvelisin, että on todistuksen hetki, aika antaa todistus. Ja niinpä tänä iltana, jos Herra suo... Katsoin kokousohjelmaa, ja uskon että minun vuoroni on saarnata tänä iltana Kiitospäivän sanomani. Ja sitten, me haluamme käyttää loppuviikon, jos Herra tahtoo, sairaiden puolesta rukoilemiseen. Me haluamme teidän kokoontuvan yhteen tämän pienen Kiitospäivän juhlan jälkeen, ja se tapahtuu erään suuren kokouksen muistoksi, joka pidettiin täällä Shreveportissa kerran, noin kolme vuotta sitten, kun teillä oli tämä ilmestys sisään tulemisesta. Ja kuinka Herra niin mahtavalla tavalla siunasikaan tuon kokouksen! Ja luotan siihen, että Herra tulee jatkamaan sitä. Ja voikoon sieluja pelastua täällä tuohon viimeiseen nimeen asti, jotka ovat Kirjassa, Jumalan suuressa kirjanpidossa, Korkeudessa, jossa ovat kirjoitettuna ne, jotka ovat vastaanottaneet Kristuksen Pelastajana ja ovat täytettyjä Hänen Hengellensä.

¹⁰ Kumartakaamme nyt hetkeksi päämme. Minulla on tässä mielessäni eräs Kirjoitus.

¹¹ Herra Jeesus, me olemme kaikkein kiitollisimpia ihmisiä tänä aamuna, mutta kuitenkin me olemme niin rajoitettuja voidaksemme ilmaista sitä. Jos me voisimme antaa sydämeistämme ulos sen, mitä me haluaisimme, niin emme tiedä, kuinka tulisimme käyttäytymään. Eikä se olisi ihme, koska olisi niin kuin olet Sinä sanonut: “Ei olisi tarpeeksi tilaa saada mahtumaan se siunaus, jonka Jumala tulisi vuodattamaan yllemme.” Ja me olemme kiitollisia tästä. Ja me rukoilemme, Herra, kun me kumarramme päämme jumaloidessamme Sinua, että Sinä vastaanottaisit kiitoksemme. On niin monia asioita, joista meidän

Ja nyt, taivaallinen Isä, Sinä tiedät, että nämä asiat ovat totta. Sinä tiedät, sydämeni syvyydestä, että se on totta. Minulla ei ole mitään syytä, Herra, kertoa heille mitään muuta kuin sen, mikä on oikein. Ja minä rukoilen, Jumala että tänään... Voikoon sydämeni iloita, kun näen kaikkien näiden veljien ja sisarten täällä, jotka ovat veljiäni ja sisariaani Kristuksen kahleissa, iloitsevan kanssani, kiittäen minun pikku kumppanini puolesta... [Tyhjä kohta nauhassa.] ...säästit. [Tyhjä kohta nauhassa.] ...maa ylistäköön Jumalaa. Ylistäköön luonto Jumalaa! Ylistäköön kaikki, joissa henki on, Jumalaa ja olkoot he kiitollisia tästä suuresta ajasta, joka meillä on.

¹⁶² Rakas taivaallinen Isä, minä näen tämän pienen pojan istuvan täällä pyörätuolissa. Täällä on muitakin, jotka ovat sairaita ja tarpeessa. Ja aivan niin kuin Sinä olet meidän sielujemme pelastuksen Jumala, Sinä olet Jumala, joka parannat meidän tautimme ja vaivamme. Ja Sinä olet yhä... Näiden todistusten kanssa, vaikka niitä olisi tuhansia, joita Sinun nöyrä palvelijasi on nähnyt Sinun tekävän, ilman pienintäkään virhettä, ei missään. Ja me tiedämme, että Sinä olet yhä Jehovah-jireh, ja Sinä olet jo pitänyt huolen Uhrista parantumista varten. Sama Jumala, joka poistit tuon kasvaimen vaimoni kyljestä, Sinä olet aivan yhtä paljon Jumala täällä Shreveportissa kuin Tucsonissakin, ja vaikka olinkin kolmentuhannen kilometrin päässä vaimostani tuohon aikaan. Minä rukoilen, Jumala, että Sinun pyhä Läsnäolosi tulisi ja täyttäisi tämän Tabernaakkelin tänään parantavalla Voimalla, joka tulee parantamaan jokaisen sairaan henkilön täällä, niin että nämä kiitospäivän siunaukset voisivat jatkuvasti soida edes takaisin yli maan, Herra, siitä että Sinä olet sama eilen, tänään ja iäisesti. Suo se. Iankaikkinen Jumala.

¹⁶³ Nyt kun te ihmiset istutte täällä, pankaa kätenne toinen toisenne päälle ja rukoilkaa. Yhdistäkää itsenne yhteen uskon yhteydessä Jumalan Läsnäolossa ja muistakaa, että te, jokainen teistä, olette etuoikeutettuja. Jumala tulee tuomitsemaan minut siitä, olenko kertonut totuuden vai en. Onko se koskaan pettänyt, olenko koskaan sanonut teille jotakin, mikä ei olisi tapahtunut?

¹⁶⁴ Kuten Samuel sanoi silloin, kun he olivat tekemässä Saulista kuningasta. Hän sanoi: “Olenko minä koskaan sanonut teille jotakin Herran Nimessä, eikä se olisi tapahtunut? Olenko koskaan kerjännyt teiltä teidän rahojanne ruokaani varten?” “Ei Samuel, mutta silti me haluamme kuninkaan. Me silti haluamme oman maallisen kuninkaamme.” Vaikka Samuel tiesikin, että Jumala oli heidän Kuninkaansa.

¹⁶⁵ Minä sanon teille tänä aamuna, ihmiset, te olette todistajia, oletteko te koskaan nähneet Jumalan lahjan kertaakaan epäonnistuvan, niin kuin luimme tänä aamuna? Ette koskaan. Se on Jeesus Kristus, eikä Se voi pettää. Tiede on todistanut sen. Seurakunta tietää sen. Ja Hän on täällä juuri nyt, juuri tällä

¹⁵⁵ Se on Herra, meidän Jumalamme! Onko Kiitospäivä? Oi Jumala, kiitos Jeesuksesta Kristuksesta, tuosta ylimmästä Lahjasta, joka on sama eilen, tänään ja iäisesti! Se on totta. Minä en usko vannomiseen taivaiden tai minkään muunkaan kautta. Mutta Raamattu sydämeni päällä, ja Jumala, jota rakastan, tietää, että jokainen sana on varmasti totta. Millainen Kiitospäivä! Kun ajattelin sitä, kuinka huomenna tai ylihuomenna minun ehkä olisi täytynyt jättää kokoukset ja lähteä. En voinut edes luvata ihmisille, lapsilleni, että tulisin takaisin kotiin jouluksi, jotta voisin tuoda heidät takaisin kotiin jouluksi. Kun tiesin sydän täristen, että leikkaus odotti vaimoani, jolla oli tuo greippihedelmän kokoinen kasvain. Ja siinä se oli.

¹⁵⁶ Ja Jumalan Sana sanoi: "Sano mitä haluat, ja tulee olemaan sillä tavoin."

¹⁵⁷ Ja minä sanoin: "Kasvain on poissa. He eivät enää koskaan tule löytämään sitä."

¹⁵⁸ Ja tänään se on poissa. Ja paras kirurgi, parhaat lääkärit, mitä on Tucsonissa, Arizonassa. Kun muutama päivä sitten siellä oli niin suuri kasvain. Ja tuo sama lääkäri ei voinut löytää siitä jälkeäkään ja hän kirjoitti lausuntoon tällä tavoin, että "rouva Branhamilla ei ole mitään merkkiä kasvaimesta, ei missään."

¹⁵⁹ Oi, kiitos Jumalalle! Tämä on kiitospäivä minulle. Tietäessä sen kaiken yli, että jonakin päivänä nuo pienet kasvot, jonka kanssa menin naimisiin, kunnia Jumalalle, jonakin päivänä nämä vanhenemisen ja kuoleman merkit tulevat häipymään pois, ja me tulemme olemaan siellä nuorina emmekä tule milloinkaan enää vanhenemaan. Ja Jumalan lahja, Jeesuksen Kristuksen kautta, Pyhä Henki, jonka olemme nyt saaneet, on Se, joka antaa meille tämän ankkurin.

¹⁶⁰ Ja katsokaa sitä tänään, ystävät. Puhukaapa kiitollisista ihmisistä, meidän tulisi olla kaikkein kiitollisimmat ihmiset maailmassa! Parantumisten lisäksi, kaikkien näiden tapahtuvien asioiden lisäksi, mistä on kyse? Ehdottomasta varmuudesta siitä, että sama Jumala, jolla on sama luonne, sama Tulipatsas, sama Jumalan Enkeli, sama Jeesus eilen, tänään ja iäisesti, on tehnyt saman asian, samalla Voimalla, on tehnyt saman asian. Mikä sielun ankkuri se onkaan, luja ja varma! Voikoon Herra Taivaan Jumala runsaasti siunata teitä jokaista.

Kumartakaamme päämme.

¹⁶¹ Herra, me olemme kiitollisia. Herra, en tiedä, mitä sanoa. En yksinkertaisesti osaa ilmaista sitä. Kun tuo laulu hetki sitten laulettiin, kun nuo ihmiset lauloivat, minun sydämeni hypähti ilosta. Ja todistus tuli sydämelleni.

tulisi olla kiitollisia, ja me emme voi ilmaista sitä kuin sanomalla: "Kiitos Jumalalle!"

¹² Ja yli kaiken me olemme kiitollisia siitä suuresta Jumalan lahjasta maailmalle, kun Hän antoi Poikansa valmistaakseen tien meidän lunastustamme varten. Me olemme niin kiitollisia Siitä! Ja me syleilemme Sitä ja olemme tehneet niin siitä asti, kun... Herra, voin muistaa, pienestä pojasta lähtien, että Sen vuoksi minä olen elänyt. Ja nyt olen tulossa vanhaksi ja tiedän auringon olevan laskemassa. Ei enää montaa auringonkiertoa lisää, ja minut tullaan kutsumaan pois, ja olen menevä nauttiakseni siitä, minkä puolesta olen elänyt. Minä tiedän Herra, että on monia tuon saman Kuningaskunnan kanssakansalaisia, jotka odottavat samalla tavalla tänä aamuna tuon ajan tulemistä. Sillä siksi me olemme lähteneet matkalle, että me palvelisimme Häntä ja yrittäisimme ohjata muita lankaikkiseen Elämään. Tuo suuri hetki on pian lähestymässä. Me voimme jotenkin kuin tuntea sen itsessämme, että se on lähempänä, kuin mitä me ehkä kykenemme ajattelemaan.

¹³ Ja me rukoilemme, että Sinä katsoisit nyt meihin ja jatkaisit siunauksiasi, joita olet antanut meille tänä aamuna. Ja nyt kun me luemme jakeen tai kaksi Sinun Sanastasi, niin me rukoilemme, että suuri Pyhä Henki ottaisi nämä jakeet ja todistuksen omaksi kunniakseen. Jeesuksen Nimessä me rukoilemme. Aamen.

¹⁴ Ajattelin tässä erästä raamatunpaikkaa, uskon sen löytyvän 2. Korinttolaiskirjeestä 9. luvusta, jakeet 14 ja 15.

Ja heidän rukoillessaan teidän puolestanne, ja jotka ikävöivät teitä tiessä olevan Jumalan ylen suuren armon vuoksi.

Kiitos olkoon Jumalalle hänen sanoinkuvaamattomasta lahjastaan.

¹⁵ Paavali puhuu tässä Jumalan armosta, joka on teissä, tuo Pyhän Hengen sanoinkuvaamaton lahja, joka asuu ihmisten keskellä. Hän kiitti Jumalaa siitä, mitä heillä oli, siitä että Pyhä Henki oli tullut näiden ihmisten ylle, tuo sanoinkuvaamaton Jumalan Lahja, joka on niin rikas ja puhdas.

¹⁶ No niin, minulla ei ole mielessäni mitään erikoista, joten ajattelin, että antaisin vain pienen todistuksen kokemuksestani Kristuksen kanssa muutaman viimeisen päivän aikana. Se on ollut mitä ihaninta!

¹⁷ Te tunnette koko elämäni. Te olette kuulleet minun puhuvan siitä, useat teistä. Ja ajattelin, että sanoisin tämän joillekin Tabernaakkelista oleville ihmisille, jotka istuvat täällä. Minun seurakuntani Tabernaakkelissa koostuu ehkä kolmesta kansallisuudesta: meksikolaisista, kanadalaisista ja yhdysvaltalaisista. Lähes jokaisesta... Täällä eräänä päivänä heitä oli

kahdestakymmenestä kahdeksasta eri osavaltiota yhtä pientä pyhäkoulu kokousta varten, siellä oli edustettuina 28 osavaltiota. Haluan sanoa tämän Jumalan kunniaksi. Matkustaessani ajattelen, että... Rukousten ja anomusten kautta, vaikka ollessamme sellaisia hylkiöitä, jollaisia me olemme olleet, niin kutsutun tämän päivän seurakuntamaailman hylkäämiä, niin Tabernaakkeli on kasvanut mahtavammaksi Jumalan armon päämajaksi, kuin mikään tietämäni paikka maailmassa. Minä en ole koskaan nähnyt sellaista muualla kuin se, mitä Herra tekee siellä. On yksinkertaisesti sanoinkuvaamatonta, mitä Hän tekee siellä, vain nöyryydessä, ja ihmisiä vain tulee kaikkialta. Ja me olemme kiitollisia tuosta pienestä pysähdyspaikasta, minne muutamat ihmiset ympäri maata kokoontuvat nauttimaan armosta ja levittämään armoa muille.

¹⁸ Nyt, koko elämäni ajan, on näyttänyt siltä, kuin olisin halunnut mennä länteen. Ja monet teistä olette lukeneet kertomuksia siitä ja olette kuulleet ääninauhuja.

¹⁹ Ääninauhapalvelustehtävä on maailmanlaajuinen asia, ne menevät kaikkialle. Uskon, että se on yksi niistä tavoista, joita Jumalalla on levittääkseen Sanoma pakanamaihien, sinne missä Se täytyy kääntää toisille kielille. Ja Saksassa, ja niin edelleen, heillä on ääninauhuja, jotka menevät heidän seurakunnilleen, joissa on satoja ja satoja ihmisiä. Siellä he kuulokkeet korvissaan puhuvat sen ääninauhalle. Ja minun puhuessani tuo saarnaaja seisoo siellä ja ilmaisee saman asian heidän kielellään satojen ihmisten edessä. Ja satoja pelastuu ja parantuu vain ääninauhojen kautta niiden mennessä ympäri maailman. Se on kaikki englanninkielellä, mutta sitä käännetään monille, monille eri kielille ja sukukunnille ympäri maailman. Me kuulemme heiltä asiasta postin välityksellä.

²⁰ Ja nyt se, mitä sanon, tulee olemaan henkilökohtainen todistus Jumalan kunniaksi, niin että te voisitte tulevina iltoina ymmärtää sen, mistä minä haluan puhua ja mitä haluan sanoa, jos Herra suo. Te tulette ymmärtämään. Kuten sen, mistä yritin sanoa eilen illalla, kun maailma on tulossa sille paikalle, että se hajoaa poliittisesti, yhteiskunnallisesti ja taloudellisesti.

Te sanotte: "Taloudellisesti? Meillä on enemmän rahaa!"

²¹ Kyllä, mutta mistä se tulee? Me käytämme verorahoja, jotka tulevat maksettaviksi neljäkymmenen vuoden kuluttua tästä päivästä lukien. Amerikka on vararikossa. Se on vararikossa oleva kansa, eikä vain tämä kansakunta, vaan ne kaikki. Eikä ole mitään tapaa miten se voitaisiin palauttaa. Se on ansa, joka on asetettu saamaan tämä kansakunta johonkin. Ja kaikki te olette tietoisia siitä. Kertokaapa kenellä on maailman rikkaudet? Kenellä se on? [Joku sanoo: "Roomalla."] Varmasti on. Se on Roomalla. Ja milloin tahansa

niin Hän näytti juuri sellaiselta. Minä olin asettanut tuon kuvan, niin että Hän katsoi suoraan minuun, kun olin rukoilemassa.

¹⁴⁹ Katsoin sinne ylös ja katsoin tuota maalausta. Katsoin kaikkialle ympärilleni. Minä ajattelin: "Mitä oli tuo: 'Nouse seisomaan.'?" Minä ajattelin: "Hyvä on, minä nousen ylös", ja nousin seisomaan.

¹⁵⁰ Ja se oli juuri tuo sama Ääni, joka puhui siellä mäellä tuona yönä, sama, joka on aina tullut. Minä sanoin: "Herra Jumala, olitko se Sinä, joka puhuit palvelijallesi?"

¹⁵¹ Hän sanoi: "Sano vain sana, ja kasvainta ei enää tule olemaan."

¹⁵² Seisoin siellä hetken aikaa tointuakseni. Monet teistä täällä tiedätte siitä, ja ihmiset Tabernaakkelissa tietävät, miten se oli, kun vaimollani oli se. Minä sanoin: "Silloin minä sanon Herran Jeesuksen Kristuksen Nimessä, että tuo kasvain on jättävä hänet." Se oli vaivannut häntä niin pahoin, että hän oli ollut vuoteessa kolme tai neljä päivää sen johdosta. Minä sanoin: "He eivät tule koskaan löytämään edes jälkeäkään siitä. Sillä Herra, minun Jumalani, joka on Luoja, joka voi pysäyttää tuulet ja myrskyt ja voi nuhdella meriä ja tuoda sen esiin, Hän on taivaiden ja maan Luoja. Ja minä rakastan Häntä ja uskon Häneen ja uskon, että tuo aika on nyt lähestymässä, kun nämä asiat tulevat olemaan. Ja Sinä, joka voit luoda oravan olemassaoloon, voit poistaa vihollisen olemassaolosta." Minä sanoin: "Kun perkele kietoi itsensä myrskyyn... Jumala on luonut tuulet. Jumala on luonut veden. Mutta perkele meni siihen, ja sesai sen aikaan ja sai meren vaahtoamaan sillä tavalla." Minä sanoin: "Sinä voit tyynnyttää sen. Ja Sinä, joka voit tyynnyttää sen, voit ottaa tuon kasvaimen pois vaimostani. Ja minä sanon, että se on tehty juuri nyt, eikä sitä enää koskaan tulla löytämään. Se on lopussa."

¹⁵³ Lähdin sieltä varmana asian suhteen, kerroin siitä pojalleni ja miniälleni. Tulimme tänne, ja eilen illalla tulin tänne todella nopeasti pitääkseni kokouksen, menin takaisin ja soitin hänelle. Eikä hän vielä tiennyt siitä mitään. En ollut kertonut hänelle siitä.

¹⁵⁴ Ja puhelimessa hän oli hyvin onnellinen. Hän sanoi: "Billy, minulla on jotakin kerrottavaa sinulle, kulta." Hän sanoi: "Tuosta kasvaimesta ei ole missään jäljellä merkkiäkään. Lääkäri sanoi, ettei hän voinut löytää sitä." Hän sanoi: "Minä olen niin onnellinen! Ja rouva Norman ja kaksi tai kolme sisarta täältä olivat kanssamme siellä huoneessa." Hän sanoi: "Tuo lääkäri sanoi: 'Ja tarkoitatteko sanoa.' En voi ymmärtää? Kuukausi sitten siellä oli grapehedelmän kokoinen kasvain." Ja hän sanoi: "Rouva Branham, olkaa huoleti, siellä ei ole merkkiäkään kasvaimesta." Hänen lääkärisä kyllä tietää, missä se oli.

saamaan sinut tänä iltana”, ja niin edelleen sillä tavalla, kun menisin sisään ja ulos, he odottaisivat minua. Ja ehkä niin minulle joskus tapahtuu. Se kyllä sopii. Mutta minulla on Jokin, joka tulee huolehtimaan minusta, kun tuo aika tulee.

¹⁴⁵ Ja sitten kun olin jälleen aikeissa lähteä, kun olin siellä yksinäni, se tapahtui toissapäivänä, kun minä polvistuin rukoilemaan siellä huoneessa. Katsoin ympärilleni. Olin ollut siellä pari päivää, olin yksinäinen, talo oli tyhjä. Ja minä sanoin: “Taivaallinen Isä, minä rukoilen, että Sinä olisit nyt armollinen ja auttaisit minua. Minä olen menossa Shreveportiin tehdäkseen kaiken voitavani auttaakseni Sinun Valtakuntaasi.” Minä sanoin: “Kuinka monta kertaa vaimoni ja minä olemmekaan polvistuneet täällä huoneessa tällä tavalla! Ja olemme rukoilleet. Ja tänään olen niin yksinäinen ja kaipaen häntä.” Ja minä sanoin: “Huomenna hän menee lääkäriin, ja mahdollisesti en kykene päättämään kokouksiani, koska hänet ehkä viedään sairaalaan tämän suuren kasvaimen takia, jota me olemme pyytäneet Sinua ottamaan pois. Se on kasvanut ja kasvanut, kunnes se täytyy nyt leikata pois.” Ja minä sanoin: “Minä olen pyytänyt Sinua.”

¹⁴⁶ Ja minä sanoin: “Herra, jos hän sanoi jotakin väärin, kun hän silloin siellä... Minä olin aivan rikkirevitty. Jos hän sanoi jotakin väärää, niin Herra, ajattele vain, ettei hän ole koskaan yhtään kertaa, ei kertaakaan hän ole sanonut mitään minun menemisestäni Sinun kokouksiisi.” Minä sanoin: “Hänellä on aina ollut vaatteeni puhtaina ja valmiina, ja hän on pitänyt minua kädestä ja on itkenyt, rukoillut ja sanonut: ‘Jos minä vain voisin tehdä jotakin auttaakseni Herraa!’” Ja minä sanoin: “Katso hänen tilaansa, Herra, ja älä tee sitä. Ole niin hyvä äläkä tee sitä, Herra.” Ja minä sanoin: “Jumala, auta häntä, minä rukoilen, että Sinä olisit laupias hänelle. Ja jos hänen täytyy mennä tuohon leikkaukseen, niin auta häntä sen lävitse, Herra. Jos minä nyt menetän hänet, niin en tiedä, mitä tulen tekemään. Minä olen vanha mies. Ja nuo pienet lapset täytyy kasvattaa, ja mitä minä voisin tehdä? Ole armollinen hänelle, Herra. Sinä tiedät kuinka rakasten häntä.” Ja minä sanoin: “Minä vain rukoilen, että Sinä auttaisit häntä.”

¹⁴⁷ Ja ollessani rukoilemassa kuulin Jonkin sanovan: “Nouse seisomaan.” Ja minä vain jatkoin rukousta, koska vain ajattelin, että ehkä minä olin kuvitellut sen. Ja rukoillessani edelleen Jokin sanoi: “Nouse seisomaan.” Ja minä lakkasin rukoilemasta ja katsoin ylös. Ja tuo maalaus Kristuksesta, se mikä...

¹⁴⁸ Minä en ole koskaan välittänyt Sallmanin maalauksesta. Minä pidän Hofmannin maalaamasta kuvasta *Kristuksen pää, kolmekymmentäkolme vuotiaana*. Ja minulla on siitä suurennos, koska silloin, kun näin Hänet näyssä,

me teemme vararikon näiden suurten kauppiaiden, viski-, tupakka-, ja niin edelleen, kauppiaiden sijasta, kuten... Täytyy saada rahaa, meidän täytyy silloin joko muuttaa rahakanta tai lainata rahaa. Ja tehdessään niin he tulevat myymään esikoisuutensa, tarkalleen, aivan täydellisesti, ja juuri niin kuin Kirjoitus puhuu siitä.

²² Minä haluan saada jonkun paikan joskus, jos Herra suo, kun telta tulee näyttämölle. Ja uskon, että se on oleva pian nyt, minä olen menevä pian maailmanlaajuiselle matkalle. Minulla on nyt tulossa maailmanlaajuisia kokouksia. Ja haluaisin saada paikan, jossa voisimme istua noin kuusi viikkoa, ja voisimme ottaa nuo asiat ja käydä ne lävitse, katsokaahan, edes takaisin, läpi Kirjoitusten.

²³ Ja on ällistyttävää nähdä se hetki, jossa me elämme! Se pelottaa minua. Se ei pelota minua, siksi että... Sydämessäni soivat ilokellot, kun tiedän, että Herran Tulemus on niin käsin kosketeltavan lähellä. Mutta se, mikä minua pelottaa, on tieto siitä, että niin monet eivät ole valmistautuneita tuota hetkeä varten, joka on edessämme. Se on siinä pahinta.

²⁴ Kuinka monet ovat joskus kuulleet tuon kertomuksen noista oravista siellä, tuolla kerralla? Monet tietenkin, uskoisin niin, kaikkialla. Vähän samankaltaista tapahtui tässä eräänä päivänä. Minä olin... Te olette kuulleet kertomuksen noista vuorista, kun olin matkalla etelään, kuinka Herra kirjoitti yhtenä päivänä vuoriin nuo asiat, jotka koskivat minun elämäni.

²⁵ Minä en ole mikään saarnaaja. Jokainen tietää sen. Minä en ole saarnaaja. Mutta se on korvattu hengellisessä muodossa, asioiden tarkkaamisella ja nähdä asioiden liikkuvan, ja voidessani ennalta varoittaa ihmisiä tulossa olevista tapahtumista. Ja minut on vain tehty sillä tavoin, en voi sille mitään sen enempää, kuin tekään voitte itsellenne. Mutta Jumala on pannut jokaisen meistä Ruumiiseen tekemään määrättyjä asioita. Ja minä tarkkaan jokaista pientä liikettä, jokaista tavoitetta, jokaista vaikutinta, koska kaikkea hallitsee joku henki.

²⁶ Tämä seurakunta pantiin tänne jotakin tarkoitusta varten. Tämän seurakunnan takana on joku henki. Varmasti. Joku henki on teidän kotinne takana, jokaisen rakennuksen takana. Kaiken takana on joku henki, vaikutin ja tavoite. Jos tämä seurakunta tulee tänne korottaakseen suuresti jotakin inhimillistä järjestelmää tai jotakin, silloin sen vaikuttimet eivät ole oikeat. Mutta jos se on pantu tänne saavuttamaan jotakin Jumalan Valtakunnalle, silloin sekä vaikutin että tavoite ovat oikein, jos vaikuttimet ohjaavat siihen suuntaan.

²⁷ No niin, olen ajatellut. Siitä asti kun palvelustehtävä, sen ensimmäinen, toinen, ja kolmas palvelutehtävän vaihe alkoi... Kun ensin tulin Shreveportiin, kerroin teille ihmisille, että Herra... Te tulisitte laskemaan kätenne minun käteni päälle, ja se tulisi paljastamaan asian. Eikä Pyhä Henki koskaan epäonnistunut yhtään kertaa, vaan teille kerrottiin tarkalleen se, mikä teissä oli vikana. Sitten minä kerroin teille, että Hän oli kertonut minulle tuona päivänä, että "tulisi aika, jolloin sinä tuntisit sydänten salaisuudet", tietämättä, että Sana sanoi niin tulevan olemaan. Minä en tiennyt sitä. Mutta Sana sanoo niin: "Jumalan Sana on sydämen ajatusten ja aikomusten Erottaja", Hebrealaiskirjeen 4. luku.

²⁸ Nyt tuo Sana, näettehän, te ette saa koskaan jättää tuota Sanaa. Teidän täytyy pysyä tarkalleen tuon Sanan kanssa, juuri sillä tavoin kuin Se on kirjoitettu. Älkää antako Sille mitään yksityistä tulkintaa. Sanokaa Se juuri sillä tavoin, kuin Se on kirjoitettu. Se on Jumalan Sana, ja se on Jumala. Jumala ja Hänen Sanansa on sama, aivan sama.

²⁹ Ja niin kuin sanoin eilen illalla, osa Sanasta annettu jokaista ajanjaksoa varten. Ja on tuleva alas voitelu, joka tuo esiin tuon Sanan osan tuota ajanjaksoa varten. Ja te näette, missä me olemme tänään. Lukekaa, mitä meidän oletetaan tekevän, ja silloin te tiedätte, kuinka pitkällä me olemme. Näen vain yhden asian olevan jäljellä, ja se on Herran Jeesuksen tulemus, milloin tahansa, Seuakunnan Ylöstempaus, ja me tulemme kohtaamaan Hänet ilmassa. Nyt näiden asioiden on pakko tapahtua tänä päivänä, juuri sillä tavoin kuin Hän lupasi, että Hän tulisi tekemään sen.

³⁰ Ja nyt viisi vuotta sitten, sen jälkeen kun se oli palvellut oman aikansa. Jokainen noista vaiheista on palvellut oman aikansa. Ja Hän antaa näkyjä, ja monet teistä nauhan kuuntelijoista, ja niin edelleen, tiedätte, että tulossa oli vielä yksi vaihe, ja Hän yksinkertaisesti piirsi sen niin täydellisesti. Täällä istuu juuri nyt eräs mies, joka oli siellä ja näki sen tapahtuvan, niin täydellisesti kuin koskaan elämässäni olen sen nähnyt. Ja jopa valokuvia otettiin Siitä, mitä Herra Jumala oli sanonut tulevan tapahtumaan. Ja me menimme sinne, ja siellä Se oli, aivan niin kuin Hän oli sanonut.

³¹ Niin kuin te olette nähneet maaliskuun 17. päivän numerossa, Life-lehdessä, tuon Valorenkaan taivaalla 48 kilometriä korkeana ja 43 kilometriä leveänä. Ei edes kosteus nouse kuin noin neljäntoista kilometrin korkeudelle, eivätkä he voi käsittää, mikä se oli.

³² Ja seistessä suoraan sen alla eräs mies, joka on täällä läsnä nyt, seisoi siellä kanssani, kun seitsemän Enkeliä tuli alas Jumalan luota seisten näkyvinä siellä, ja Hän kertoi minulle lopun ajasta ja näistä ilmestyksistä ja asioista

leikata. Nopeasti kasvava kasvain on tavallisesti pahanlaatuinen. Jos se tulee yli ja kiinnittyy kylkeen, niin mitä sinä sitten tulet toimimaan?"

Minä sanoin: "Tohtori, me uskomme Jumalaan."

¹³⁹ En koskaan maininnut siitä seurakunnalle, annoin sen vain olla. Me aloimme rukoilla. Ja minä sanoin: "Herra Jumala, auta meitä, ole niin hyvä. Rukoilen, että auttaisit meitä", ja niin edelleen sillä tavoin. Ja tuo kasvain kasvoi edelleen ja edelleen.

¹⁴⁰ Sitten kun me lähdimme mennäksemme Tucsoniin, meidän lääkärimme lähetti sanan lääkäriystävälleen siellä ja sanoi: "Sinun täytyy heti ottaa tämä kasvain rouva Branhamista. Jos et tee niin, se muuttuu pahanlaatuiseksi." Hän kertoi hänelle: "Tuo kasvain on jo vuoden aikana kasvanut saksanpähkinän kokoisesta greippihedelmän kokoiseksi", se oli tullut niin suureksi. Siellä se oli työntyen ulos hänen kyljestään sillä tavalla.

¹⁴¹ Vaimoni oli siirtänyt leikkaukseen menoa. Me rukoilimme. Me huusimme. Me kerjäsimme, teimme kaikkea, eikä mitään tapahtunut. Sitten eilen hän meni lääkäriin loppututkimusta varten. Minä sanoin: "En pidä siitä, mutta meidän on luultavasti annettava periksi. Ja sitten, kultaseni, sinun täytyy antaa periksi, antaa ottaa se pois, koska se on tulossa niin suureksi, meidän uskomme ei ole riittävä."

¹⁴² Niinpä toissapäivänä, ennen lähtöäni, hän sanoi, ettei soittaisi minulle, ennen kuin veli Mooren kokous tuona iltana olisi ohitse. Hän sanoi: "Kerro sitten, minkälainen kokous sinulla oli, ja kuinka ihmiset voivat Shreveportissa. Ja minä kerron sitten sinulle, mitä lääkäri on sanonut."

Minä sanoin: "Hyvä on, kultaseni." Ja suljin puhelimen.

¹⁴³ Toissapäivänä, kun olin tekemässä lähtöä sieltä talosta, minä menin sisälle ja... Aina kun me lähdemme, kaikki lapset ja me kaikki tulemme yhteen ja polvistumme siellä huoneessa ja rukoilemme. Ja me sanomme Herralle... Kun olen menossa meren taakse, minä sanon: "Herra Jeesus, pidä huoli perheestäni?" Ja he rukoilevat minun puolestani, että Jumala auttaisi minua, ja että me voisimme jälleen tulla yhteen. Ja sitten kaikki lapset alkavat itkeä, ja tietenkin te tiedätte, millaista se on.

¹⁴⁴ Puhukaapa presidentti Kennedyn ampumisesta? Minua on tarvinnut vartioida monta kertaa, ettei minua olisi ammuttu infrapunaisella kiikarilla yöaikaan noin kolmen tai neljänsadan metrin päästä. He voivat nähdä sillä aivan samalla tavoin kuin päiväsaikaan, tuolla yökiikarilla. Ja minä olen ollut katolisissa maissa, joissa on kaikenlaisia radikaaleja, alhaalla Meksikossa, missä he lähettivät sähkösanomia, ja kaikenlaista, joissa luki: "Me tulemme

¹³⁰ Mutta juuri sitä ennen minun täytyy kertoa teille jotakin. Unohdin sen. Yhtenä päivänä tulin kotiin ja olin tullut sisälle tehdäkseen jotakin ja käännyn ympäri ja menin ulos. Ja vaimoni sanoi: “Voitko lähteä kaupunkiin kanssani, Bill?”

Minä sanoin: “En juuri nyt, kulta.”

¹³¹ Ja hän sanoi: “Mitä sinä tulet tekemään Beckyn kanssa siinä-ja-siinä asiassa?”

Sanoin: “Kultaseni, en oikein tiedä, mitä tehdä.”

¹³² Ja jotakin tuli esiin, ja hän oli niin hermostunut, että saattoi tuskin pysyä koossa. Ihmisiä on talossa kaiken yötä. Ja kuten esimerkiksi toissayönä siellä oli ihmisiä talon ympärillä jopa kello yhdeltä aamulla, sisällä ja ikkunoissa ja joka... Niinpä hän oli kovasti hermostunut ja hän sanoi minulle jotakin äkkipikaista, jotakin, mitä hänen ei olisi tullut sanoa. Näettekö? Hän sanoi: “Sitten Bill, sinä olet aina poissa. Ja minun täytyy yksin huolehtia näistä lapsista.” Hän sanoi: “Sinä et ole koskaan täällä, emmekä me voi tehdä ratkaisuja yhdessä. Sinä olet joko ulkona tai poissa”, ja hän alkoi itkeä, meni sisälle ja sulki oven.

¹³³ Juuri silloin sanoin: “Oi, pikku raukka!” Sanoin: “Minun tulisi...” Ja lähdin ulos.

¹³⁴ Ja Se sanoi: “Lue 2. Aikakirja 22 [2. Mooseksen kirja 22].” Se oli kun Mirjam nuhteli Moosesta tuon etiopialaisen tytön naimisesta, ja sanottiin, että olisi ollut parempi, että hänen isänsä olisi sylkenyt hätä kasvoihin, kuin hän olisi tehnyt niin.

¹³⁵ Ja minä menin takaisin sisälle ja sanoin: “Kultaseni, sinä sanoit väärän asian.” Ja hän oli itkemässä. Minä sanoin: “Sinä sanoit väärin, kultaseni. Jumala on paneva sinut maksamaan siitä. Sinun ei olisi tullut tehdä sitä. Minä itsekin olen kokonaan rikkirevitty. Sinun ei olisi tullut sanoa sitä.”

¹³⁶ Ja hän sanoi: “Mutta Bill, minä tulen niin hermostuneeksi.” Ja minä vain käännyn ja menin pois, koska tiesin, ettei hän ollut sopivassa mielentilassa vastaanottamaan sitä, joten menin takaisin ulos.

¹³⁷ Ja seuraavassa tarkastuksessa, noin kuukausi sen jälkeen, tuli ilmi tuo kasvain.

¹³⁸ Viime vuonna se oli jälleen kasvanut, ja nyt se oli tullut appelsiinin kokoiseksi, Lääkäri sanoi: “Älä enää siirrä sitä tuonnemmaksi. Se täytyy

Ilmestyskirjassa, Seitsemästä Sinetistä, ja sanoi: “Palaa kotiin, ja yksi kerrallaan ne tuovat esiin Sanoman.” Kyllä, se on oikein. Ja Se meni suoraan ylös ja alkoi ylös noustessaan muuttua valkoiseksi, ja räjähdys ravisteli vuoria, niin että ämpärin kokoiset kivet irtoilivat vuoresta sillä tavoin.

³³ Eikä siellä alueella ollut mitään lentokoneita. Jopa sanomalehti sanoi tarkistaneensa asian nähdäkseen, oliko joku lentokone rikkonut äänivallin, tai jotakin muuta sellaista. Siellä ei ollut mitään lentokoneita, ei mitään. Sitä paitsi lentokone, rikkoessaan äänivallin, ei voisi tehdä sitä.

³⁴ Ja sitten ennakolta oli kerrottu, että se tulisi olemaan sillä tavoin, kuusi kuukautta ennen kuin se tapahtui, kuusi kuukautta aikaisemmin. Ja siellä se oli. Ja tiede tutkii sitä tänään siellä Tucsonissa ja eri paikoissa, he eivät voi ymmärtää, mikä se oli siellä ylhäällä. Ja sitten, jos te otatte tuon lehden ja katsotte sitä, niin te voitte nähdä jopa heidän siipiensä muodon siellä, kun ne menivät ylös, noiden Seitsemän Enkelin mennessä ylös. Ja me tiedämme, että nämä asiat ovat oikein, ystävät. Oi, jos koskaan on ollut aika, että seurakunnan tulisi olla syvässä vilpittömyydessä, niin sen pitäisi olla sitä juuri nyt. Nyt!

³⁵ Mutta vain, Se on tehnyt jotakin minulle itselleni. Viisi vuotta minä olen ihmetellyt, mikä oli vialla. Tunsin sydämessäni, että olin kokonaan jonkin maahan murskaama, enkä voinut ymmärtää, mikä se oli. Ja tänä aikana, kun tunsin oloni sellaiseksi, minä vain kuljin saarnaamassa ympäri ja ympäri ja yli maan.

³⁶ Ja hallitus asetti minut tutkimuksen alaiseksi, koska, kun meillä oli kokouksia, joku oli kirjoittanut shekkiin “William Branham”, ja minä vain allekirjoitin sen ja ojensin sen takaisin. Ja sitten meillä oli sellaisia kaikista kokouksistamme, ja kun he kävivät ne lävitse, he totesivat niiden menneen kampanjoiden maksuun. Kuitenkin, kun allekirjoitin nimeni siihen, minä omistin itselleni tuon shekin, ja he sanoivat minun olevan velkaa hallitukselle kolmesataatuhatta dollaria. Eivätkä he halunneet antaa minun lähteä minnekään, vaan minun täytyi pysyä täällä, ja niin edelleen, ja he käyttivät paljon aikaa tutkiakseen kaiken tämän lävitse. Ja minä en, kaikki meni... He sanoivat: “Kyllä, se meni kampanjaan, mutta ihmiset kirjoittivat shekin sinulle, ja kun sinä allekirjoitit sen, sinä omistit tuon shekin itsellesi, ja sinä olet sen perusteella velkaa verot. Jos pidit sitä kädessäsi edes sekunninkin ajan, se on yhä sinun, koska allekirjoitit sen.”

³⁷ Minä en tiennyt sitä. Minä en tiedä kaikkea lain mekaniikkaa ja muita asioita. Minulla olisi tullut olla leimasin, jolla leimata se sen sijaan, että allekirjoitin sen. Kun allekirjoitin sen, se merkitsi sitä, että se oli minun. Ja sitten he näkivät, että se oli pantu suoraan takaisin rahastoon ja kulutettu sillä

tavalla. Minä saan palkkaa seurakunnaltani sata dollaria viikossa. Täällä istuu eräs luotetuista, joka tietää, että se on oikein. Ja siinä on kaikki, mitä minä siitä saan. Kaikki loppu menee suoraan kampanjaan.

³⁸ No niin, viimeiset neljä tai viisi vuotta minusta on tuntunut siltä, kuin olisin murskattu. Sitten aivan äskettäin menin Kanadaan pientä metsästysmatkaa varten. Ja tehdessäni niin, Herra auttoi minua siellä johdattamaan kokonaisen intiaaniheimon Herralle Jeesukselle. Ja kun joet sulavat, minun täytyy mennä sinne takaisin kastaakseni koko tuon heimon Herran Jeesuksen Nimessä, koska eräs intiaaninainen oli kuolemaisillaan sydänkohtaukseen, eikä pappi halunnut tulla sinne niin kauas korpeen, ja minun täytyi ratsastaa sinne tunteja hevosen selässä, ja tuo nainen parantui. Täällä istuu juuri nyt niitä, jotka olivat läsnä, kun se tapahtui.

³⁹ Ja nyt sitten tullessani takaisin minun täytyi pysähtyä Coloradossa vieraillakseni siellä joidenkin saarnaajastävien luona. Minä olen opas Coloradossa, ja minun tuli viedä heidät metsästysmatkalle. Kaksi tai kolme noista miehistä, kolme tai neljä, viisi heistä istuu läsnä juuri nyt, ja he tietävät tämän. Ja Coloradossa on ollut hirvittävän kuivaa tänä vuonna, niin kuin kaikkialla maassa. Ja koska oli niin paha tulipalon vaara, he siirsivät metsästyssesonkia hiukan.

⁴⁰ Mutta ollessamme siellä annettiin uutinen tulossa olevasta lumimyrskystä. Ja on hyvin vaarallista olla siihen aikaan noilla vuorilla, koska joskus te ette voi nähdä edes edessä olevaa kättänne moneen tuntiin, ja vain muutaman tunnin aikana voi tulla yhdellä kertaa noin yhdeksän metriä lunta suoraan teidän päällenne, ja te tuhoudutte. Niinpä sanoin veljilleni tuona aamuna, kun olimme lähdössä ulos. Minä sanoin: "Nyt jos lumimyrsky..."

⁴¹ Ehkä noin sata miestä tai enemmänkin oli ollut siellä meitä ennen. Ja tässä tuli jeepejä, kuorma-autoja, kun he kaikki olivat lähdössä pois, koska he tiesivät, mitä tulisi tapahtumaan. Ketään ei jäänyt sinne, paitsi itse tuo karjapaimen, joka viettää talven siellä.

⁴² Ja me olimme ainoita, ketä jäi sinne, paria kuorma-autoa lukuunottamatta. Ja minä kysyin veljiltä asiaa, ja he sanoivat: "Me tulemme jäämään." Sanoin: "Hyvä on, olkaa nyt sitten valmiit." Ja me lähdimme ulos... Eräs metodistisaarnaaja ja minä noudimme lisää leipää ja ruokatarpeita, joita saatoimme löytää sieltä noin viidenkymmenen kilometrin päässä olevasta paikasta. Niinpä kun tulimme takaisin, veli John ja he istuvat täällä, he kuulivat sen ja lähtivät pois ajoissa, ennen kuin lumimyrsky iski. Mutta koska tarkoituksemme oli jäädä sinne, ja minun olisi tullut mennä Tucsoniin

oli tulossa maitojalka [laskimotukos jalassa] lapsen synnyttämisen johdosta. Käskin häntä ojentamaan kätensä ja sanoin: "Siinä se on, voitte nähdä tuon värinän siitä. Näettekö?" Ja minä sanoin: "Sinulle on tuleva maitojalka. Se on jo alkanut toimia sinussa." Ja hän melkein menetti henkensä.

¹²² Ja veli Malicki sanoi minulle: "Veli Branham, kuinka sinä teet sen?"

Minä sanoin: "En tiedä. En osaa sanoa, miten se tapahtuu. Se on Jumala."

¹²³ Ja sitten ojensin käteni tällä tavalla ja sanoin: "Tässä on vaimoni, tiedän, ettei hänessä ole mitään vikaa. Laskehan kätesi minun käteni päälle, kulta." Ja kun hän teki niin, värähteli siellä kasvain, naispuolisesta. Ja minä sanoin: "Kultaseni, sinulla on kasvain, se on naispuolisissa rauhasissa."

Ja hän sanoi: "Minä en tunne mitään."

¹²⁴ Minä sanoin: "Kultaseni, tässä se on minun kädessäni. Kohota kätesi ylös ja laske se sitten takaisin." Hän kohotti sen ja laski takaisin. "Näetkö sen?"

¹²⁵ Sitten lähdimme ja tulimme kotiin. Meillä on erittäin hieno lääkäriystävä. Kävin koulua hänen kanssaan. Vein vaimoni hänen tutkittavakseen. Hän sanoi: "Billy, hänessä ei ole mitään vikaa. Hän on kunnossa. Ei siellä ole mitään kasvainta."

¹²⁶ Minä sanoin: "Sam, en halua epäillä sanaasi, koska olet tutkinut hänet, mutta siellä on kasvain."

¹²⁷ "Aina kun menen lääkärin tarkastettavaksi, kun menen merten ylitse, vaimoni tulee kanssani tarkastukseen. Ja kun niin tapahtui, ei sitä koskaan näkynyt.

¹²⁸ Ja sitten noin kaksi vuotta sitten tultuani kotiin eräänä päivänä, no niin, minun täytyy kertoa koko totuus. Katsokaahan, teidän ei tule ohittaa mitään, teidän tulee kertoa koko totuus. Ja minä olen ilmaissut teille, kuinka rakastan vaimoani. Mutta kuitenkin meidän täytyy olla tarkkaavaisia noissa asioissa. Minä kerron teille totuuden. Taivaallinen Isä, joka on Todistajana tässä juuri nyt, tietää että, se on totta. Oi, kotona, millaista se onkaan, on sitä ja tätä ja kaikenlaista. Ja tuo pikku raukka oli menossa elämänmuutoksen lävitse tuohon aikaan, hänellä oli vaihdevuodet.

¹²⁹ Ja viimeiset pari vuotta, noin kaksi vuotta sitten, kun olimme lääkärintarkastuksessa, silloin lääkäri löysi kasvaimen vasemmasta munasarjasta. Se oli kasvanut noin saksanpähkinän kokoiseksi. Hän sanoi: "Anna minun tarkastaa se uudestaan noin kolmen kuukauden kuluttua, ja jos se jatkaa kasvua, se täytyy ottaa ulos." Sitten me...

voideltuunsa.” Näettekö? Katsokaahan, teidän täytyy olla tarkka, kun te teette lupauksen.

¹¹² Sitten minä sanoin: “Minä lupasin Jumalalle, etten tulisi tekemään sitä, ja niinpä minä en tee sitä.”

¹¹³ Minä sanoin: “Äiti, ota lapsesi ja mene metsiin. Minä en tule tekemään sinulle mitään. Te olette käsissäni, ettekä voisi koskaan päästä pakoon. Mutta minä en tule vahingoittamaan teitä. Lähtekää metsiin.” Ja ne tulivat suoraan takaisin uudestaan minun ympärilleni. Ja minä seisoin siellä. Ja minä ajattelin: “Mitähän tämä on? Hyvin outoa.”

¹¹⁴ Minä olen luontoihminen. Minä tarkkaan Jumalaa luonnossa, auringon nousussa ja laskussa. Siinä näkyy kuolema, elämä ja hautaaminen, kuolema ja jälleen ylösnouseminen, se näkyy kaikessa, kuten puissa. Kuinka Job sanoikaan hautaan kätkemisestä: “Hän on pitävä minut salaisessa paikassa.” Ja kun näemme, kuinka puun mahla jättää lehdet ja menee hautaan, juuriin, ja tulee takaisin keväällä, siinä on kyse ylösnousemuksesta. Kaikki luonnossa puhuu elämästä ja ylösnousemuksesta.

¹¹⁵ Ja seistessäni siellä ja tarkaten niitä, ne tulivat yhä lähemmäksi ja lähemmäksi. Sitten ne kääntyivät ympäri ja kävelivät metsiin. Ja minä vain seisoin siellä kuin ällikällä lyötynä.

¹¹⁶ Ja kun ne olivat menneet, tuo Ääni puhui uudestaan, auringon paistaessa selkääni, ja sanoi: “Sinä muistit lupauksesi, etkö muistanutkin?”

¹¹⁷ Minä sanoin: “Kyllä Herra, minä muistin lupaukseni. Minä tiedän että se olet Sinä. En voi nähdä Sinua, Herra, mutta Sinä olet täällä jossakin.” Minä sanoin: “En näe Sinua, mutta kuulen Sinun Äänesi. Tiedän, että Sinä olet täällä.”

¹¹⁸ Hän sanoi: “Sinä pidit lupauksesi, sinä muistit lupauksesi. Myös Minä tulen muistamaan omani. Minä en tule koskaan jättämään tai hylkäämään sinua.”

¹¹⁹ Oi, siitä lähtien en ole tuntenut oloani samaksi! Tulin pois vuorelta. Koko iltapäivän tuli näkyä toinen toisensa jälkeen. Näyttää siltä kuin siitä asti kaikki olisi ollut erilaista. Taakka on poissa.

¹²⁰ Suunnilleen siitä alkaen kun alussa sain palvelustehtävän, kun henkilöä otettiin kädestä ja sanottiin, mikä se oli, ja me tiedämme, miten se jatkui.

¹²¹ Yhtenä iltana Kaliforniassa olin istumassa yhdessä Malickin perheen kanssa. Veli Moore ja veli Brown muistavat Malicki perheen. Ja tuolle naiselle

erästä kokousta varten, niin soitin vaimolleni ja sanoin hänelle, että jos en pääsisi sieltä ulos, niin joku muu ottaisi minun paikkani.

⁴³ Ja seuraavana aamuna lähtiessämme ulos minä sanoin: “Kun kuulette ensimmäisten pisaroiden alkavan tippua, tai mitä hyvänsä, lähtekää leiriin niin nopeasti kuin voitte, koska kymmenessä tai viidessätoista minuutissa te ette enää löydä tietä takaisin.” Oli tosi pilvistä, ja minä asetin miehet paikoilleen, ja menin itse harjanteen yli yrittääkseni ajaa peurat alas heidän suuntaansa.

⁴⁴ Ja olin juuri ollut ampumaradalla kokeilemassa kivääriäni, siellä alhaalla Tucsonissa. Tulin sinne ylös, ja se heitti hieman oikealle. Ammuin erästä suurta urosta, jota olin etsinyt monia vuosia, ja se osui liian korkealle, ja se oli kuollut sinne jonnekin, enkä voinut löytää sitä, ja ilma oli tulossa pahaksi.

⁴⁵ Minä ajattelin: “Minäpä juoksen sinne ylös ja katson voisinko löytää sen.” Ja tultuani sinne vuoren harjalle huomasin alkavan sataa, alkoi sataa räntää ja suuria, hopeadollarin kokoisia lumihiutaleita, ilma oli täynnä ja tuulet tuiversivat. Tiesin, että jokainen juoksisi takaisin leiriin. Mutta odotin hetken ja ajattelin: “En tule koskaan löytämään tätä peuraa tällaisessa myrskyssä.”

⁴⁶ Niinpä jatkoin eteenpäin ja lähdin alas vuorta pitkin ja saatoin nähdä vain noin kolme metriä eteeni ja olin ehkä noin kuuden kilometrin päässä leiristä. Olin tulossa alas vuorta pitkin. Tunnen tuon maaston niin hyvin, koska olen paimentanut siellä karjaa monia vuosia. Tullessani alas vuorta pitkin pääsin noin puolen kilometrin päähän siitä satulasta, joka kulkee harjan ylitse siitä kohtaa, missä olin. Ja siellä oli...

⁴⁷ Olin tuntenut tuota hirvittävää taakkaa. Olin huutanut. Olin rukoillut. Olin tunnustanut. Kysyin: “Mitä voin tehdä? Mitä olen tehnyt?” Oli kuin olisitte tehneet jotakin todella pahaa, aivan kuin olisitte loukanneet jotakin ja tietäisitte, että teidän täytyy korjata se. Mistä syytä minä tunsin itseni tuomitukseksi? En tiennyt sitä. Minä sanoin: “Herra, jos Sinä vain paljastat sen minulle, tulen oikaisemaan sen. Mutta mitä minä olen tehnyt muuta kuin seissyt saarnaamassa ja tehnyt kaiken sen, mitä olen tiennyt tehdä? Ja olen yrittänyt elää puhtaasti, selvästi ja vain Sinun Sanasi mukaisesti. Mitä minä oikein olen tehnyt?” Eikä tuo taakka kuitenkaan jättänyt minua moneen vuoteen. Ajattelin sitä tuona aamuna siellä vuorella, kun lähdin laskeutumaan alas.

⁴⁸ Päivää aikaisemmin oli ollut minun vuosipäiväni, vaimoni ja minä olimme olleet naimisissa kaksikymmentä vuotta. Enkä ole koskaan ollut kotona hääpäivänämme. Ja minä menen aina sinne vuorelle erääseen pieneen paikkaan. Ensimmäisenä vuotena mennessäni naimisiin minulla ei ollut tarpeeksi rahaa sekä kuherrusmatkaan että metsästysmatkaan, joten vein

vaimoni metsästysmatkalle kuherruskuukaudeksi. Niinpä tuntui hyvältä ajatukselta pitää molemmat samanaikaisesti.

⁴⁹ Ja muistan, kuinka minun täytyi ottaa hänet syliini ja nostella yli kaatuneiden puunrunkojen ja muuta sellaista. Ja me pääsimme sinne ylös erääseen pieneen paikkaan, jossa otin hänestä valokuvan. Ajattelen sitä ja hänen mustia hiuksiaan, ja kuinka kaunis hän oli, ja nyt ne ovat harmaat, ja vain muutamat vuodet ovat tehneet hänelle sen.

⁵⁰ Minä ajattelin: “Uskonpa meneväni sinne ylös, mutta se on liian vaikeata.” Lunta satoi liian voimakkaasti silloin.

⁵¹ Tiesin, että minun täytyisi päästä takaisin leiriin, koska sääennustus oli luvannut, että vaarallinen lumimyrsky oli tulossa! Siitä oli uutisissa yli maan. En tiedä, onko Tom Simpson täällä tänä aamuna vai ei. Kun hän oli tulossa alas Kanadasta, häntä kiellettiin radiossa edes kulkemasta tuon seudun halki. Kaikki olivat sanoneet hänelle: “Älä mene sitä kautta. Mene toista kautta, koska hirvittävä lumimyrsky on pyyhkäisemässä yli maan sielläpäin.”

⁵² Ja minä lähdin laskeutumaan sieltä vuorelta ja ajattelin sitä, ja se oli noin kello kymmeneltä aamulla. Ja äkisti, aivan yhtä selvästi kuin te kuulette minun ääneni, Ääni sanoi: “Pysähdy ja käännä ympäri ja mene takaisin.”

⁵³ No niin, en voisi kertoa tätä uskomattomien ihmisten keskuudessa. Teidän täytyy kertoa se vain uskovaisille, koska uskomattomat eivät tule koskaan ymmärtämään sitä. Teillä täytyy olla hengellinen mieli voidaksenne ymmärtää hengellisiä asioita. Sana on hengellinen. Se selitetään hengellisesti. Ja Se on Jumalan Sana. Ja minä pysähdyin ja ajattelin: “Jos menen takaisin sinne ylös, puoli mailia takaisin ylös, ja myrsky riehuu tällä tavalla...”

⁵⁴ Ja David Wood oli valmistanut minulle voileivän, ja sepä vasta olikin leipä! Uskon hänen yrittäneen kostaa minulle, kun kerran olin tehnyt sellaisen hänen isälleen. Meillä ei silloin ollut kuin joitakin sipuleja, hunajaa ja leipää, ja minä sekoitin sen kaiken yhteen, ja me valmistimme itsellemme voileivät. Ja hän tuskin pystyi syömään omaansa. Ja ajattelin hänen yrittäneen päästä tasoihin kanssani sen suhteen, joten hän oli pannut... En tiedä, mitä kaikkea hän oli pannut siihen... Ja kun menin vuorta ylöspäin, satoi voimakkaasti, ja se kastui, ja se oli vain yksi suuri klimppi. Ajattelin: “Hyvä on, minä syön sen ja odotan.”

⁵⁵ Ja seistessäni siellä ajattelin: “Ei se ollut yhtään mitään. Minä vain kuvittelin sen. Ehkä se oli tuuli, joka puhaltaa ja tuivertaa näissä puissa tällä tavalla.” Ja lähdin kävelläkseni eteenpäin. Mutta en yksinkertaisesti voinut kävellä. Ja minä ajattelin: “Hyvä on, luulenpa, että menen takaisin.”

¹⁰⁵ Ja ne olivat hienoa lihaa, kaksi täysikasvuista vasaa ja suuri emä. Ja jokin sanoi minulle: “Siinä on peura veli Evansille, yksi veli Welshille ja yksi tuolle metodistisaarnaajalle. Siellä on juuri se, mitä Herra Jumala on antanut sinulle nyt. Ne eivät voi päästä pakoon. Niillä ei ole siihen mitään mahdollisuutta.” Minulla riippui kivääri olallani juuri tässä. Ja ennen kuin ne kykenisivät edes kääntymään ympäri, olisin jo tappanut ne kaikki kolme, näettehän, sillä tavalla, ennen kuin ne edes liikahtaisivat. Ne olivat minun käsissäni. Ja minä ajattelin: “Siinä ne ovat, juuri ne kolme. Ne on helppo vierittää tästä mäkeä alas ja sitten puhdistaa.” Ja minä ajattelin: “Se olisi hyvin helppoa. Siinä ovat nuo kolme, ja sitten me voimme lähteä kotiin täältä vuorilta.” Ja katsellessani niitä, ne vain seisoivat ja katselivat minua aivan vaiti vain noin viidentoista kahdenkymmenen metrin päässä. No niin, seisoin aivan hiljaa.

¹⁰⁶ Enkä tiedä, metsästättkö te miehet peuroja vai ette, mutta ne käyttäytyvät omituisesti. Jos ne eivät ole varmoja jostakin, ne asettavat jalkansa näin... [Veli Branham tömistää jalkojaan paikoillaan, ja sitten asettaa ne paikoilleen.]

¹⁰⁷ Ja sitten ne tarkkasivat minun. Minä ajattelin: “Siinä ne ovat. Ja ainoastaan kohottaa kivääri, ja se on niiden loppu.”

¹⁰⁸ Ja sitten muistin luvanneeni Jumalalle, etten tekisi sitä. Muistin sen ja ajattelin: ”Ei, en voi tehdä sitä. Se ei ole oikein. Lupasin Jumalalle, etten tulisi tekemään sitä.” Ja kun te annatte lupauksen, pysykää sen kanssa. Jumala odottaa teidän tekevän niin. Ja minä ajattelin siellä: “No niin, ne ovat täydellisesti käsissäni, mutta kuitenkin olen luvannut Hänelle, etten tulisi tekemään sitä.”

¹⁰⁹ Minä sanoin: “Menehän nyt, äiti, ota lapsesi ja menen metsiin ja pidä hauskaa. Minä myös rakastan näitä metsiä. Te olette käsissäni, mutta minä en tule tappamaan teitä.” Ja ne tulivat vähän lähemmäksi. Oi, kuinka epätavallista se on peuralle. Ja ne katselivat minua, tiedättehän, ja kääntelivät päätään. Ja minä seisoin siellä puettuna punaisiin, kivääri kädessäni. Ja ne kävelivät aivan lähelle, kunnes olisin melkein voinut ruokkia niitä kädestäni. Ja siinä ne haistelivat muutaman hetken, kääntyivät ympäri ja kävelivät pois pienen matkaa. Ne pysähtyivät ja tulivat uudestaan takaisin.

¹¹⁰ Jokin sanoi jatkuvasti: “Ne ovat suoraan sinun käsissäsi. Herra on pannut ne sinun käsiisi.”

Minä sanoin: “Mutta minä lupasin. Olen luvannut, etten tekisi sitä.”

¹¹¹ Sen jälkeen olen ajatellut sitä, kuinka Daavid johdettiin aivan sinne, missä kuningas Saul makasi, ja Joab sanoi hänelle: “Herra on antanut hänet sinun käsiisi.” Mutta Daavid sanoi: “Älköön Jumala salliko sitä, että koskisin Hänen

Sinä olet Luoja. Minä olen ollut niin laimea, näyttää siltä kuin pelkäisin ottaa otetta. Pelkään, että tulen tekemään jotakin väärin.” Minä sanoin: “On yksi asia, jonka haluaisin Sinun tekevän. Nosta tämä taakka sydämeltäni. Ei ole mitään tarvetta, että minä yritän tunnustaa enempää, koska viisi vuotta olen jatkuvasti huutanut Sinulle. Mitä minä olen tehnyt? Sano minulle, mistä on kyse.”

¹⁰¹ Ja olin juuri silloin kävelemässä ylös erästä pientä kukkulaa, aivan lähellä sitä paikkaa, jonne aion pysähtyä muutamaksi minuutiksi kiittääkseni Herraa vaimostani ja menestyksellisestä avioliitosta, jonka Jumala on antanut meille, ja rakkaudesta, joka meillä on toisiamme kohtaan, näistä vuosista ja lapsistamme. Teen sen jokaisena lokakuun kahdentenakymmenentenä kolmantena. Ja siellä oli eräs puu, noin kaksikymmentäviisi senttiä paksu, joka kasvoi jotenkin L-kirjaimen muodossa. Ja juuri kun olin kävelemässä tuota mäkeä ylös, tunsin itseni todella heikoksi ja nojasin tuota puuta vasten, sillä tavoin.

¹⁰² Ja saatoin kuulla jotakin tippuvan lehdille, jotka olivat jo kuivuneet sillä aikaa, kun olin kävellyt sinne, noin kolme-neljäsatia metriä. Ja katsoin, ja se oli vettä, joka tippui omista silmistäni, ja tippui harmaan partani lävitse maahan. Minä sanoin: “Oi Jumala, millainen epäonnistuja minä olenkaan.” Ja seisoin siellä tuossa tilassa. Minä sanoin: “Luotan siihen, että Sinä tulet olemaan laupias vaimolleni.” Minä sanoin: “Minä en ole arvollinen pyytämään laupeutta.” Sanoin: “Tiedän olevani tulossa harmaaksi, ja jonakin päivänä minun täytyy mennä, Herra.”

¹⁰³ Ja arvaan, että ihmiset ajattelevat sen olevan hullua, mutta minä löydän Jumalan siellä ulkona noissa paikoissa. Siinä on niin todellista minulle. Se on aivan yhtä todellista kuin se on täällä, ja vilpittömästi sanoen, hieman enemmänkin todellista, osittaen johtuen teistä ihmisistä. Siellä se näyttää siltä, kuin seisoisin yksin Hänen kanssaan, enkä puhuisi kenellekään muulle kuin Hänelle.

¹⁰⁴ Ja seistessäni siellä kuulin risun katkeavan ja kohotin päätäni ylös. Minulla oli ylläni punainen paita ja punainen nauha hattuni ympärillä, punainen nenäliina kiedottuna yhden tuollaisen lännenhatun ympärille. Ja katsoessani siellä seisoj kolme peuraa aivan lähelläni. Ne vain kävelivät sinne, ja minä olin noissa punaisissa vaatteissa. Kaikki tuo ammunta siellä, sata miestä, niitä oli ammuskeltu ainakin neljäkymmentä kertaa, arvelisin, ja niiden olisi pitänyt nyt olla aivan hajallaan ja paossa. Mutta ne eivät tehneet niin. Ne vain seisoivat siellä ja katselivat minua.

⁵⁶ Ja kuulin sen uudestaan: “Mene takaisin sinne, mistä tulet.” Se sanoi sen. Ja lähdin nousemaan vuorta ylöspäin. Pysähdyn ja ajattelin: “Ehkä minä...” Aloin pelätä mennä takaisin sinne, missä olin ollut, koska tuuli oli niin hirvittävä.

⁵⁷ Joskus Jumala panee meidät tekemään asioita, jotka näyttävät hyvin vaarallisilta ja asiaan kuulumattomilta. Kuten esimerkiksi Mooseksen piti tuon kepin kanssa mennä ottamaan valtaansa Egypti. Ja kaikessa me huomaamme olevan niin, että Jumala pyytää mahdottomia asioita, näettehän. Hän tekee mahdottomista mahdollisia, jotta ihminen tulisi tietämään, että ei ole kysymys hänestä itsestään, vaan Jumalasta, joka tekee sen.

⁵⁸ Menin uudestaan takaisin sinne vuoren laelle, etsien tietäni tuulen heiluttamien puiden lomitse. Istuin alas ja otin kiväärini, ja estin kiväärin tähtäintä... pystyyn tuolla tavoin. Jos karhu sattuisi tulemaan tuon kaltaisessa hetkessä. Panin kiikarin paitani alle, tällä tavoin, estääkseni sitä kastumasta. Istuuduin hetkeksi ja ajattelin: “Minkä takia minä oikein istun täällä?”

⁵⁹ Mutta Jumala toimii salaperäisillä tavoilla tehdäkseen ihmeitään. Ne ovat lihallisen mielen ulottumattomissa. He eivät koskaan näe siitä vilaustakaan. Ja kun olin tullut takaisin sinne ylös, istuin alas ja istuin siellä ajatellen Jumalaa. “Ihmettelenpä, miksi minä tulin tänne takaisin.” Ajattelin: “On aika minun mennä alas, myrsky on tulossa pahemmaksi koko ajan, se on tulossa päälle, enkä voi nähdä pitkällekkään eteeni.”

⁶⁰ Ja nyt, teidän ei tarvitse uskoa tätä, mutta tämä on totta. Ääni puhui minulle ja sanoi: “Minä olen Herra Jumala. Minä olen luonut Taivaat ja maan. Luonto tottelee Minua.”

⁶¹ Ja sitten istuin siellä hetken ja nykäisin hatun päästäni pois. Ja tuo Ääni, Se tuli jostakin, en voinut nähdä Sitä. Saatoin vain kuulla Sen. Se oli siellä ympärillä, jossakin noissa puissa. Minä ajattelin: “Tavallisesti näet tuon Valon, ja siinä on kaikki, mistä olet tietoinen. Tavallisesti Se on siellä, mutta nyt olen katsellut kaikkialle, enkä ole nähnyt tuota Valoa.” Minä sanoin: “Missä Sinä olet, oi Jumala, minun Luojaani?” Katselin ympärilleni. En voinut enää kuulla Sitä, kuulla Hänen ääntään. Odotin muutamia minutteja.

⁶² Hän sanoi: “Minä olen Herra Jumala, joka annoin sinun puhua nuo oravat olemassaoloon.” Ja te kaikki tiedätte sen. Ja niinpä [Jumala] auttakoon minua, tämä Raamattu edessäni, tänä Kiitospäivän aamuna, ellei se olekin totta. Jumala voi lyödä minut kuoliaaksi tänne puhujanlavalle nyt. Näettekö, se on totta. Hän on yhä vielä sama Luoja, Jumala, joka voi järjestää tuon oinaan Abrahamille, voi yhä tehdä sen. Hän on yhä Jehovah-jireh. Herra voi pitää huolen!

⁶³ Mistä Abraham sai tuon oinaan? Katsokaa, oli kolmen päivän matka sivistyksestä, siellä vuoren laella, missä ei ole vettä eikä mitään. Ja hän tarvitsi oinaan, ja siellä erämaassa oli oinas sarvistaan kiinni takertuneena pensaassa. Ja Abraham oli kerännyt kiviä ja valmistanut tämän alttarin, mutta Jumala oli yhä Jehovah-jireh, Jumala tulee hankkimaan itsellensä uhrin.

⁶⁴ Mitä tahansa Hän on luvannut, sen Hän on kykenevä tekemään. Uskon, että se on tuo Sana siellä Markus 11:22: "Jos te sanotte tälle vuorelle." Minä en koskaan voinut ymmärtää sitä. Te tiedätte tuon kertomuksen siitä.

⁶⁵ Ja, niinpä [Jumala] auttakoon minua, se on totta. Hän sanoi: "Minä olen Hän, joka hankin nuo oravat sinne." Kuuntelin uudestaan nähdäkseni, mitä Hän tulisi sanomaan. Mikään ei ollut lakannut, tuuli ulisi jatkuvasti, ja minun täytyi puraista itseäni, koska...

⁶⁶ Sallikaa minun sanoa teille jotakin. Todellinen hengellinen mieli on vain askelen päässä mielenvikaisuudesta. Tiesittekö te sitä? Tiede tulee kertomaan sen teille. Täällä te olette alhaalla hitaana ja kankeana, ja sitten te tulette ylös vähän enemmän hengellisinä, sitten te olette suunnilleen tällä tavalla. Sitten te tulette kuin tylsäksi kirveeksi ja sitten teräväksi partaveitsekseksi. Nyt te tiedätte, mille puolelle te tulette putoamaan siellä. Jos joku yrittäisi nostaa itse itsensä sinne ylös, hän olisi varmasti menevä väärälle puolelle. Jos Jumala nostaa hänet sinne ylös, on hän kaukana tavallisen henkilön yläpuolella. Siellä nuo näyt ja asiat murtautuvat lävitse. Siellä Jumalan Kuningaskunta on. Runoilijat, profeetat, kaikkia sellaisia on aina pidetty neuroottisina.

⁶⁷ Jeesusta itseään kutsuttiin "hulluksi mieheksi". Sanottiin: "Me tiedämme, että Sinä olet mieletön ja Sinussa on perkele." Mielellön merkitsee "hullu". Katsokaa kaikkia runoilijoita ja profeettoja kautta ajanjaksojen, heitä on aina pidetty sellaisina. Jos te yritätte vetää itsenne sinne ylös, te olette menneittä, te ette tule koskaan onnistumaan siinä. Siihen tarvitaan Kirkkaudesta alas ojentuva Käsi, joka pitää teidät tuolla veitsenterällä, joka on oikeiden ja väärin asioiden välissä. Ja seistessänne tuollaisella veitsenterällä, silloin te näette toiselle puolelle Beulah-maahan.

⁶⁸ Sitten juuri tuona hetkenä Se puhui uudestaan, juuri silloin, kun istuin siellä ylhäällä. Hän sanoi: "Minä olen tuo Yksi, joka seisoj veneessä tuona yönä, ja joka tyyntynyt tuulet ja aallot." Hän sanoi: "Nouse seisomaan ja nuhtelee tätä myrskyä, ja se tulee tottelemaan tarkalleen sitä, mitä sinä sanot." Se on tuo palvelutehtävän kolmas vaihe, joka on tulossa. Se on vuosia liikkunut ylöspäin. Ja näyttää siltä, kuin siellä olisi jotakin, joka pitää levottomana, ja se saa minut ajattelemaan: "Oi, älä..." Mutta juuri sen Hän on tehnyt. Ja tässä Hän on uudestaan, Hänen Henkensä aivan tarkalleen uudestaan, aivan tarkalleen.

suutelen lapsia ja polvistun ja rukoulen ja välttyäkseni menettämästä järkeäni väenpaljouksien tähden, ja muuta sellaista, puen ylleni vaatteet ja lähdän kalastamaan tai metsästämään, pois hänen luotaan. Hänen on itsensä täytynyt kantaa se kaikki yksinään.

⁹⁵ Sitten aloin ajatella: "No niin, ehkä kun olen kotona, niin ainoa asia, mitä minä aina... Ainoa asia, minkä tiedän, on Jumala ja Hänen Sanansa. Ja minä jatkuvasti puhun siitä." Kuljin siellä ja mieleeni tuli ajatus, että "ehkä hän sen vuoksi antaa minun mennä, koska se pitää ihmiset poissa ja niin edelleen, sillä tavalla. Ja hänellä on vähän rauhallisempaa, kun olen poissa." Ja aloin jatkaa tuota ajatusta. Sanoin: "Um", sillä tavalla, ja sitten huomausin, että kasvoillani oli noin viikon vanha parta, puoliksi harmaa. Minä ajattelin: "Bill, sinä tiedät, mihin sinä olet menossa. Sinä olet lähdössä, näethän, sinä olet tulossa vanhaksi. Sinä olet jo ylittänyt tuon viidenkymmenen rajan." Niinpä ajattelin sitä, kun kuljin siellä kiväärin riippuessa olallani.

⁹⁶ Ja yhtäkkiä jotakin tapahtui. Näytti siltä kuin, aivan kaikin tavoin, olisin ollut jälleen poika. Minä en tiedä, mitä mielessäni tapahtui, tai mitä se oli. Ja katsoin, ja vaimoni seisoj siellä edessäni. Hän seisoj siellä juuri sillä tavalla, kuin hän oli seissyt silloin, kun menin naimisiin hänen kanssaan. Asetin kiväärini maahan. Hieraisin silmiäni. Katsoin häntä, ja hän ojensi käsivartensa tällä tavalla ja katsoi minuun. Kumarsin pääni alas.

⁹⁷ Koska olin menossa sinne ylös pientä vuosipäivämme muistohetkeä varten, seistäkseni siellä noiden pienten puiden luona, jotka ovat aivan samanlaisia ne siellä pohjoisissa metsissä, silloin kun menimme Adirondackiin. Ja minä aina menen sinne ylös jokaisen lokakuun kahdentenakymmenentenä kolmantena, kun olen siellä.

⁹⁸ Ja siellä oli vaimoni. Olin laskenut kiväärini maahan. Pysähdyin hetkeksi ja kumarsin pääni. Katsoin uudestaan, ja siellä hän yhä seisoj käsivarret ojennettuina. Ja minä ajattelin: "Kuinka tämä voi olla mahdollista?" Tässä minä olin nuorena miehenä. Katsoin käsiäni ja sanoin minä... "Herra, minun velvollisuuteni maailmassa on tuoda Sinun Sanomasi. Varmasti jotakin on tapahtunut minulle." Ja katsoin uudestaan, ja silloin se häipyi pois.

⁹⁹ Nostin ylös kiväärini ja panin sen olalleni. Ja sanoin: "Ehkä on kyse siitä, että Sinä annat minun tietää, hänen sydämensä murtuu, kun minä tulen kotiin ja lähdän metsästämään ja teen muita senkaltaisia asioita."

¹⁰⁰ Mutta lähtiessäni kävelemään eteenpäin otin jälleen pois hattuni ja sanoin: "Jumala, minä tiedän, että Sinä olet täällä. Mielessäni ei ole siitä mitään epäilystä. Sinä olet täällä. Ja minä uskon Sinua, jokaisen Sanan. Sinä, Sinä panit tuon auringon paistamaan selkääni. Sinä olet Se, joka tekee näitä asioita.

riistaa kenellekään muulle, ellei kysymyksessä olisi hätätapaus.” Minä vain en tulisi tekemään niin.

⁸⁹ Ja, kyllä, veli Jack Palmer, onko hän täällä? Veli Jack, hän oli Georgiasta, ja tavallisesti hän tulee tänne. Hän seiso siellä edellisenä iltana ja sanoi: “Veli Branham, hanki minulle peura.”

⁹⁰ Ja minä vain ravistin päätäni, koska tiesin, että neljä tai viisi vuotta sitten olin luvannut, etten tulisi tekemään sitä, koska sinä vuonna olin yksinäni tappanut jo yhdeksäntoista hirveä. Vain noille liikemiehille, jotka vain istuvat ja puhelevat liikeasioistaan. Minun täytyi tappaa riistaa heille, eikä se oikein näyttänyt... Tuntui siltä kuin, se olisi tehnyt minusta murhaajan. Mutta nyt en tee sitä. Minä vien heidät sinne, missä riistaa on, mutta en ammu sitä. Niinpä olin luvannut Jumalalle, etten tulisi tekemään sitä.

⁹¹ Niinpä sitten lähdettyäni tuosta paikasta ja alkaessani laskeutua sieltä mäeltä, tuo Ääni puhui minulle ja sanoi: “Miksi et kulje Minun kanssani?”

⁹² Ja minä sanoin: “Herra Jumala, oletko se Sinä? Minä tiedän, että vain Jumalan käsi voi hajottaa nuo pilvet ja tehdä sen, mitä Sinä olet tehnyt täällä.” Ja lämmin auringonpaiste kuivasi paitaani, ja siitä kohosi höyryä. J a minä sanoin... Oli kuin suuressa katedraalissa, tiedättehän, tuossa koskemattomassa metsässä. Ja minä sanoin: “Luulenpa, että silloin kävelen tähän suuntaan, Herra, jos Sinulla ei ole mitään määrättyä suuntaa. Minä halusin mennä sinne ylös ja seistä siellä muutaman minuutin pienenä muistona vaimoani kohtaan, meidän ensimmäisen ja ainoan kuherruskuukautemme suhteen, tiedättehän, johon meillä koskaan oli tilaisuutta mennä. Ja minä vein hänet metsästysmatkalle, ja täällä minä olen jälleen tänä vuonna metsästävässä näiden veljien kanssa, ja hän siellä alhaalla Tucsonissa yrittää pitää asioista huolta.”

⁹³ Ja minä aloin kävellä siellä metsän lävitse ja aloin ajatella. Nyt tämä tulee kuulostamaan kovasti naurettavalta. Ja pidän kiirettä, koska tiedän kokouksenne alkavan noin kymmenen minuutin kuluttua. Ja niinpä kävelin siellä ja ajattelin: “Ihmettelenpä, miksi vaimoni ei koskaan ole sanonut minulle sanaakaan lähtiessäni minne tahansa?” Ja tänä aamuna haluan kertoa teille, mitä tapahtui muutamassa minuutissa..

⁹⁴ Jokaisen miehen tulisi ajatella tätä. Minä uskon, ettei maailmassa ole yhtään minun vaimoni kaltaista naista. Hän on ihmeellinen henkilö, hieman hurskas ja pysyy kotona. Hänellä on aina ollut vaatteeni valmiina. Ja olen poissa matkoilla ja kaikkea. Ja tullessani kotiin kiusaan häntä hieman ja sanon: “Minä olen sinun aviomiehesi. Oletko sinä minun vaimoni?” Ja muuta sellaista,

⁶⁹ Mutta minulla on ollut tämän toisen suhteen niin monia lihallisia jäljittelyjä, että minua pelottaa edes ajatella sitä. Tietenkin teillä tulee olemaan sellaisia, aivan yhtä varmasti kuin maailma on olemassa. Siellä on aina sekalainen joukko. Ja tuon lihallisen jäljittelyn täytyy seurata Sitä. Niin tapahtui Hänen päivinä, niin tapahtui Mooseksen päivinä, niin on tapahtuva aina. Niin tapahtuu tänä päivänä, kun Pyhä Henki yrittää tehdä työn. Mutta kuitenkin, jos henkilö on hengellinen, silloin lihallinen jäljittely ainoastaan korottaa oikeata, sitä todellista, Jumalan asiaa.

⁷⁰ Ja ollessani silloin siellä nousin seisomaan ja sanoin: “Herra Jumala, suuri luomakunnan Luoja, minä uskon, että se olet Sinä, joka puhuu. Et ole kertaakaan näyttänyt minulle mitään, mikä olisi ollut väärin, etkä Sinä ole kertaakaan sallinut minun sanoa mitään, mikä ei olisi tapahtunut.”

⁷¹ Sen vuoksi minä sanoin: “Minä sanon tälle raivoavalle myrskylle: ‘Mene omaan paikkaasi. Mene takaisin ja jätä tämä rauhaan. Ja minä käsken, että aurinko tulee paistamaan seuraavat neljä päivää, niin että nämä miehet voivat saada voitonmerkkinsä, ja että minä voin auttaa heitä saamaan ne, ja kunnes me pääsemme pois näiltä vuorilta.’”

⁷² Ja Herra Jumala, joka on tuomarini tänä aamuna, tuo sade ja tuo myrsky, muutamassa hetkessä siitä ei ollut jäljellä hitustakaan. Katsoin, ja toiselta suunnalta tuli tuuli vuorenharjanteen ylitse ja kohotti nuo pilvet ylös sillä tavalla. Ja vain muutamassa minuutissa aurinko tuli esiin niiden lävitse, ja paistoi aivan niin kauniisti kuin vain olla voi.

⁷³ Aivan samoin tapahtui Saksassa. Te muistatte tuon asian Saksassa. Kun nuo noidat, viisitoista yhdellä puolella, leikkasivat saksille sulan ja osoittivat sillä taakse tähän suuntaan ja seisoivat siellä ja kävivät lävitse loitsujaan ja sanoivat, että he tulisivat puhaltamaan pois tuon teltan, jossa oli kolmekymmentätuhatta ihmistä. Ja veli Arganbright seiso siellä. Ja tässä tuli myrsky, pilvet kokoontuivat. Minä seisoin siellä veli Lowsterin rinnalla. Monet teistä tuntevat hänet, tuon amerikkalaissyntyisen saksalaisen täältä, joka oli siellä minun tulkkinani. Ja hän seiso siellä, ja minä sanoin: “Älä tulkitse tätä.” Ja minä sanoin: “Herra Jumala, Sinä annoit minulle näyn ja lähetit minut Saksaan. Sinä olet luomakunnan Jumala, tulkoon tietäväksi, että Sinä olet Jumala!” Siellä oli tuskin tusinaakaan, jotka ymmärsivät englantia ja tiesivät, mistä minä puhuin.

⁷⁴ Ja tuo telta, jossa silloin oli kolmekymmentätuhatta ihmistä, ja joka hyppi ylös ja alas sillä tavalla, asettui paikalleen, ja pilvet ja ukkonen jylyisivät pois. Ja vähemmässä kuin viidessä minuutissa, aurinko paistoi lävitse, ja noin

viisitoistatuhatta saksalaista tuli Herralle Jeesukselle Kristukselle. Hän on yhä Jumala. Hän on aivan sama Jumala, kuin mitä Hän on koskaan ollut.

⁷⁵ “No niin, minä seisoin siellä tuolla mäellä. Me tulimme sieltä pois neljä päivää myöhemmin, ja kuka tahansa täällä tietää todeksi sen, ettei taivaalla ollut pilveäkään tuosta hetkestä eteenpäin neljään päivään.

⁷⁶ Kun olin tullut alas vuorelta, poikkesin ostamaan bensiiniä ja sanoin: “On ollut melkoisen kuivaa.”

⁷⁷ Hän sanoi: “Kyllä, on ollut kuivaa.” Ja hän sanoi: “Me odotimme, että olisi tullut myrsky tässä yhtenä päivänä, mutta emme tiedä miten, kuitenkin se lakkasi.” Näettekö?

⁷⁸ Menin alas Coloradon toiselle puolelle ja pysäytin ostaakseni vähän polttoainetta. Billy Paul, poikani, joka on siellä takana, me olimme yhdessä. Minä sanoin hänelle: “Katsokaamme lakkasiko se täällä.”

⁷⁹ Ajoin sisään ja sanoin: “Hyvää huomenta”, ja me aloimme puhua tuolle miehelle.

Hän sanoi: “Hyvää huomenta.” Ja hän...

Minä sanoin: “On totisesti kaunis päivä!”

⁸⁰ Hän sanoi: “Kyllä, vanha aurinko on tulossa esiin, on jälleen kuumaa.” Hän sanoi: “Se todella oli polttavaa tänä kesänä.”

⁸¹ Ja minä sanoin: “Kyllä. Mutta niin se on ollut yli koko maan.”

Hän sanoi: “Kyllä, niin olen ymmärtänyt.”

Ja minä sanoin: “On melkein teidän myrskyjenne aika täällä.”

⁸² Hän sanoi: “Tiedätkö mitä?” Hän sanoi: “Kaikki sanomalehdet, radio ja kaikki muutkin varoittivat tulevasta myrskystä muutama päivä sitten. Ja pilvet tulivat ja myrsky alkoi. Ja sitten äkisti, me emme tiedä, mitä sille tapahtui, se kaikki meni pois.”

⁸³ Hän on yhä Jumala, aivan yhtä paljon Jumala, kuin mitä Hän koskaan on ollut. Mutta kuinka voi joku mies sanoa noita asioita, ellei Jumala ensin käske häntä sanomaan sitä? Katsokaahan, ei jonkun vaikutuksen alaisena, mutta kun te tiedätte, mitä te sanotte, silloin tehkää se. Mutta odottakaa, alkää yrittäkö sanoa: “Oi, sillä tavalla! Monet ihmiset, minun mielestäni, ja - ja Jumalan lahjat... Odottakaa tietääksenne, että se on, että te tiedätte, että se on Jumala. Katsokaahan, teidän täytyy odottaa, kunnes tuo Ääni tulee, ja te kuulette Sen ja

te tunnette Sen, näette Sen, silloin te voitte sanoa: “Se on NÄIN SANOO HERRA!” Jos ei se ole NÄIN SANOO HERRA, silloin te olette oman vaikutuksenne alla, ja niin joku muukin ajattelee. Ihmiset pyytävät: “Sano tämä minulle. Tee tämä minulle.” Kuinka te voisitte tehdä sen, jos olette rehellinen Jumalan kanssa, ennen kuin Jumala ensin käskää teitä? Kuinka minä voisin sanoa teille: “Näin sanoo Jack Moore”, jos Jack Moore ei ole sanonut minulle mitään? Näettekö? Sen täytyy tulla ensin Jumalalta, ei vain alttiudesta jollekin vaikutukselle. Sen täytyy olla Jumala, Ja silloin se tulee tapahtumaan, sillä silloin se on NÄIN SANOO HERRA.

⁸⁴ Nyt, jokaisella ei tule olemaan sitä. Ei koskaan. Ei tule olemaan sillä tavalla. Ei koskaan ollut sillä tavalla. Ei koskaan tule olemaan sillä tavalla. Jumala toimii yksilön kanssa. Hän toimi niin Nooan päivinä. Hän toimi niin Joosuan päivinä. Hän toimi niin Mooseksen päivinä. Hän on aina tehnyt niin. Hän ei ole koskaan tehnyt mitään systeemiä. Se on ollut yksilöllistä, koska ei ole kahta samankaltaista miestä, ei kertaakaan. Näettekö, Hän ei koskaan tehnyt enempää. Mutta jokaisen ei tarvinnut olla Mooses. He eivät ymmärtäneet sitä, he vain seurasivat. Ja Pyhä Henki, jos joku on Jumalan voitelema, tulee ohjaamaan teidät seuraamaan Pyhää Henkeä ja Raamattua, sillä Hän on Se, joka tekee nämä asiat, Jeesus Kristus Pyhän Hengen muodossa työskennellen ihmisissä.

⁸⁵ Sen jälkeen kun olin seissyt siellä, lähdin kävelemään takaisin alas. Seisoin siellä. Itkin. En voinut auttaa sitä, kun olin nähnyt, mitä oli tapahtunut siellä yhdessä hetkessä.

⁸⁶ Ja veljet siellä ylhäällä, nyt kuinka monta siellä olleista, onko joku heistä täällä? Tiedän Fred Sothmannin olevan täällä, niistä, jotka olivat siellä, ei, Fred oli kanssani eräässä toisessa paikassa. Onko täällä ketään niistä, jotka olivat siellä vuorilla? Onko veli Banks Wood ja he muut vielä täällä? Onko täällä kukaan Billy Paulin lisäksi, joka olisi ollut siellä? Nämä pojat olivat juuri lähteneet pois, kyllä, ja veli Wood ja veli Taylor tai, olen unohtanut tuon toisen veljen nimen, neljä tai viisi heistä oli siellä. Nämä veljet tässä, veli Martin oli juuri lähtenyt päivää aikaisemmin, koska myrsky oli tulossa. Te kaikki muistatte tuon myrskyn, radiossa olleen ilmoituksen, sanottiin, että se oli tulossa. [Eräs veli sanoo: “Me kohtasimme sen.”] Mitä sanoit? Te kohtasitte sen. [“Me kohtasimme sen.”] Te kohtasitte sen.

⁸⁷ Sitten, ja huomatakseni nyt, seistessäni siellä ajattelin: “Ehkä minun on parasta lähteä alas.”

⁸⁸ Ja olin tehnyt lupauksen Jumalalle muutama vuosi sitten, kun kävin metsällä Täyden Evankeliumin Liikemiesten kanssa, että “en tulisi ampumaan